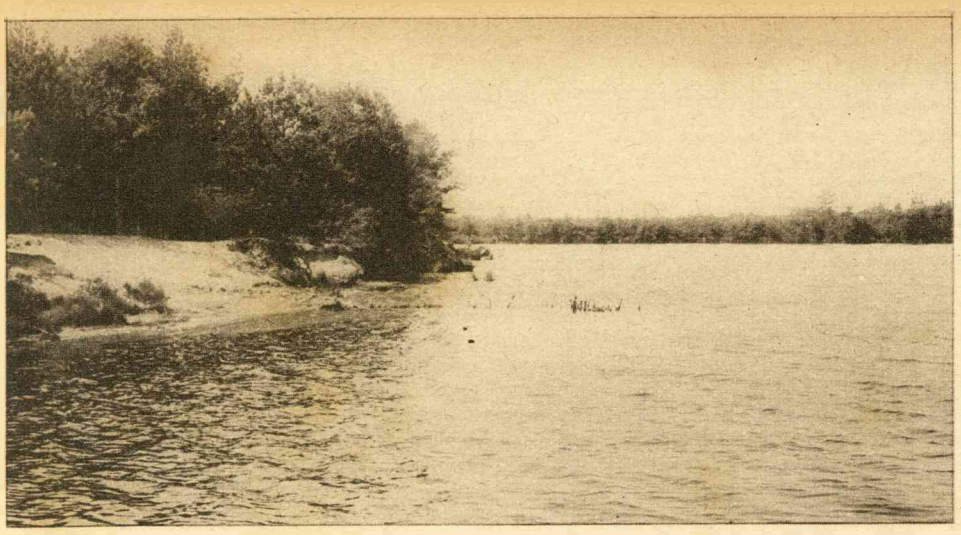

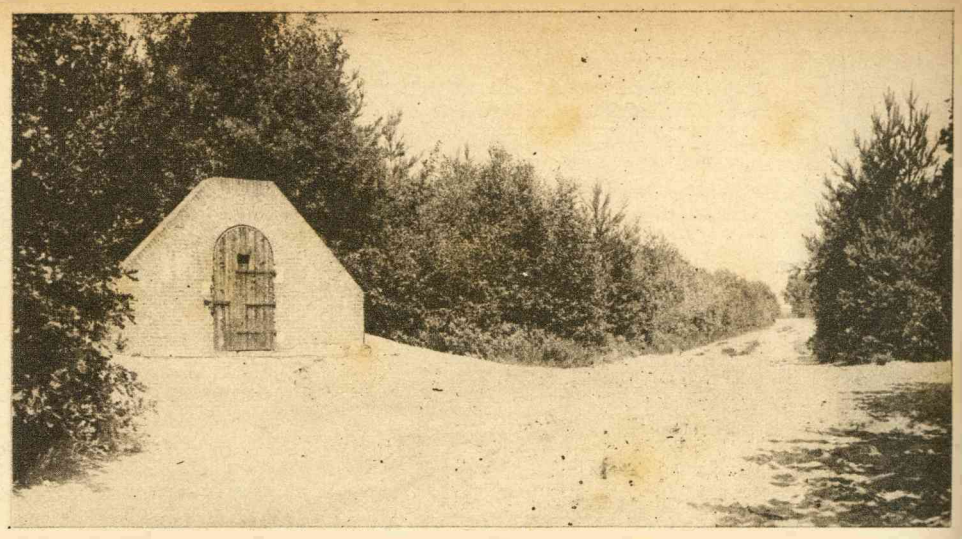

EEN BADPLAATS OP DE VUGHTSCHE HEIDE.

Op de Vughtsche heide zal binnen niet al te langen tijd de landelijke eenzaamheid vervangen worden door een mondaine levendigheid. Een kapitaalkrachtige combinatie heeft n.l. het plan opgevat van de heerlijkheid de IJzeren Man een badplaats te maken met Kurhaus, boulevards, en alle aantrekkelijkheden, die ook de zeebadplaatsen bieden. De bijzonder schoone natuur van het landschap leent zich bijzonder voor een dergelijke grootsche onderneming. — De foto's hierboven geven een tweetal mooie plekjes uit de omgeving van de IJzeren Man.

door naar 't riviertje beneder. Aan den oever lag tante's witte roeibootje en ik kon de verleiding niet weerstaan me een eindje te laten afdrijven, al zou ik weer terug moeten roeien.

Vlak achter den tuin stroomde de Alse door 't dennenbosch, tusschen de boomen door zond de zon haar laatster bloedrooden nachtgroet. . . .

Eensklaps hoorde ik de dennennaalden kraken, en opkijkende zag ik een oud, armoedig vrouwtje naar 't water komen, met driftige armbeweginkjes me beduidende stil te houden. Met een roeispaan hield ik me tegen. „Wat is er moedertje," vroeg ik 't hijgende oudje, „kan ik iets voor je doen?"

„Freule," brabbelde 't versleten kortademige stemmetje, „'t is de schat freule, de schat in de torenkamer, die moet U zoeken. . . . ja, ja. . . . ze zeiden 't. . . . de blonde freule in 't bosch."

„Maar vrouwtjelief, welke schat?" Verwonderd staarde ik haar aan, 'k had werkelijk moeite niet te lachen om 't klein, oud wijfje, met haar doodernstige gezicht en haar wonderlijke oogjes

„Niet lachen freule, foei," vermaande de oude stem verder, „denk er om," en een beenige oude vinger werd opgestoken, „in den spiegel is 't," en verward, „ja, de spiegel.... de derde bloem.... van links af. Dag freule. . . ." Ze keerde zich om.

„Wacht even," riep ik, „wacht eens vrouwtje, hoe heet je en waar woon je?" Maar ze keek slechts even om. „Nee, nee, ik heb geen naam en ik woon daar..." Met een vaag gebaar wees ze 't bosch in. Daarop verdween ze in 't duister tusschen de boomen. Ik moest naar huis, 't werd theetijd. Ik vroeg tante wat 't voor een menschje geweest kon zijn, dat ik zooeven in 't bosch ontmoette en dat zulke wonderlijke dingen vertelde. — „O," antwoordde tante Elsie, „dan heb je Rie de heks gezien, de boeren in de buurt zeggen dat ze met den helm geboren is, ze doet voorspellingen en ziet begrafenissen en trouwpartijen vóór ze plaats hebben. Onzin natuurlijk, ik houd niet van die malle verhalen, maar 't vrouwtje is een stumper en ik onderhoud haar zoo'n beetje." — Nu tante zoo over „malle verhalen" sprak, nam ik me voor maar niets te zeggen over 't „malle verhaal" dat 't oudje mij deed en ofschoon ik niet wist of ik aan haar verward gebabbel eenig geloof zou slaan, was ik toch nieuwsgierig en vast van plan m'n mooien spiegel eens te onderzoeken.

Vroeger dan m'n gewoonte is, ging ik naar bed en dadelijk stapte ik op den spiegel af. Voorzichtig betastte ik de derde witte bloem, ik duwde, trok er aan, probeerde ze om te draaien, maar niets bewoog er: ik had al half en halt verwacht een geheime la te zien openspringen. Na nog wat morrelen was ik zoover, dat ik me schaamde ook maar een oogenblik op dien onzin te zijn ingegaan, toen m'n oog viel op een gouden blaadje dat aan 't steeltje van de bloem zat. Alle bloemen hadden er zoo een, maar 't was net of dit wat dikker opgelegd was. . . . ik bevoelde het, drukte erop. . . een tikken... en heel langzaam werd 'n waaiervormige opening vlak boven de bloem zichtbaar. Ik trilde van opgewondenheid, 't leek zoo geheimnisvol, 't deed denken aan oude, oude verhalen.

Een smal open vak was het waarin ik keek, een geurig houten doosje stond er in, en in dat doosje. . . . o Jaap, 't was net een droom, een snoer van de zuiverste parelen. Onmiddellijk draaide ik het electrische licht uit, waarvan 't knopje vlak naast den spiegel was aangebracht en wilde naar beneden vliegen om tante de parelen te laten zien, maar. . . . voor de deur stond een meisje, een jong, mooi meisje; een glanzend geel keurslijf had ze aan met een wijden rok, en lange, gouden krullen hingen langs 't lieve gelaat. Eén vinger hield ze op de lippen, en de donkerblauwe oogen keken me zoo smeekend aan. . . . Ik stond doodstil en 't was eerst na enkele oogenblikken dat ik spreken kon. „Wie," begon ik. . . . maar 't meisje was weg, slechts 't bleeke licht der maan glansde op de deur en toen ik snel 't licht opdraaide, zag ik ook dat niet meer.

Ik meende heusch alles gedroomd te hebben, maar 't snoer, 't parelsnoer had ik in de hand, die mooie zacht glanzende parelen waren dus geen droom. . . .

Den volgenden morgen was ik werkelijk geneigd te lachen over m'n visioen; wel, ik was natuurlijk wat zenuwachtig geweest door 't vinden van dien ketting en nu nam ik me stellig voor alles aan tante te vertellen, wat ik den vorigen avond niet had kunnen doen.

Doch toen ik beneden kwam was tante druk aan 't beraadslagen met de huishoudster over inmaak en allerlei huiselijk gedoe en daarna kwamen eenige harer kennissen van een naburige villa kennismaken en namen mij mee voor een tennispartijtje en voor de lunch; 't was niet vóór aan 't diner dat ik tante weer alleen sprak en toen. . . . wel, toen kon ik er eenvoudig niet meer over beginnen.

's Avonds in bed heb ik wel een paar uur wakker gelegen, overdenkende, wat ik toch wel doen zou; ik kon toch onmogelijk die mooie, oude parelen daar in dien spiegel verborgen laten, alléén maar omdat een zekere pas ontstane bijgeloovigheid me terughield ervan te vertellen. Onwillekeurig ging ik in gedachten de geestverhalen na die ik wel eens gehoord had, en als bij ingeving schoot 't door m'n hoofd dat er misschien wel een geschiedenis aan die parelen verbonden was. —

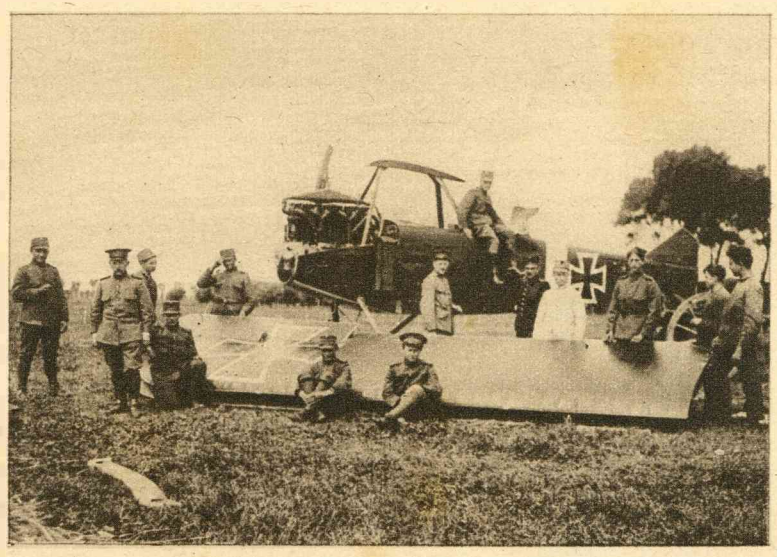

EEN DUITSCHE VLIEGMACHINE GELAND.

Bij Aardenburg in Zeeland is de vorige week een Duitsche vliegmachine geland. Op onze foto ziet men, hoe Nederlandsche militairen bezig zijn ze te bergen.

Aan het ontbijt den volgenden morgen vroeg ik tante, of ik eens in de oude familiepapieren mocht snuffelen.

„Welzeker kind," was 't antwoord, „waarom niet, er zijn zelfs heel mooie verhalen bij, je zult je er best mee amuseeren. Ze liggen in de bibliotheek in 't kastje tusschen de beide middenramen, hier is 't sleuteltje. Vermaak je er vanmorgen maar mee, ik moet naar het dorp een zieke bezoeken!"

In 't bewuste kastje lagen verscheidene oude geschriften, sommige op perkament geschreven; zelfs waren er twee gedrukte deelen bij. Het was een moeilijke taak om ze allen te doorworstelen, maar bij 't leegmaken van de onderste plank kreeg ik een verguld oud papier in handen, waarop in oudhollandsche letters stond:

„De geschiedenis van de blonde Gertrude."

Eensklaps stond me het blonde meisje van 's nachts weer voor den geest; ja, dat moest haar geschiedenis zijn.

Ik bergde alle papieren weer weg en nam alleen dit stuk mee naar het terras, waar ik 't uitzicht had over de Alse, die als met duizenden kleine voetjes voorthuppelde en danste langs 't korenveld aan de overzij en langs de graszoden van den tuin. Daar begon ik te lezen.

't Verhaal was geschreven in de 18e eeuw, door een huiskapelaan van 't kasteel. 't Speelde in 't begin van den tachtigjarigen oorlog. De toenmalige „grave van Haertegem" — zooals je weet is tante de laatste freule van Haertegem — bewoonde 't Veluwsch kasteeltje met zijn gemalin en drie dochters. Zijn beide zonen waren aan 't hof van Willem den Zwijger.

't Was een gelukkig huishouden; de meisjes waren jong en mooi en reeds zeer jeugdig verloofd.

De mooiste en liefste was wel Gertrude, de jongste. Ze werd beschreven als een zonnestraaltje vol levenslust en levensvreugde, met goudblonde krullen en lachende oogen. Haar verloofde was Heer Diederik van Oudenmarsen, een landgoedbezitter uit den omtrek. Ten tijde van het verhaal nu, trok een Spaansch vendel door die streken en 't was op 't kasteel, dat zij eenige weken hun kwartier kozen.

Gaarne werden zij niet ontvangen, doch men durfde toenmaals geen bevel van een Spaansch hoofdofficier weerstreven. De hoofdofficier zelf, een hooggeplaatst edelman, werd tijdelijk in den familiekring opgenomen. . . . en 't gevolg was, dat hij zijn hart verloor aan 't jongste dochtertje.

Kind als ze was, bemerkte zij er niets van en ging even onschuldig en vroolijk met hem om of hij een broer was.

Haar verloofde echter voelde de liefde van den Spanjaard, zag haar in zijn donkere, vurige oogen, in zijn vaak onrustige en onzekere gebaren; en zijn angst en jaloezie namen met den dag toe.

Er gebeurde echter niets, en 't vendel zou vertrekken.

Den avond voor het vertrek was Gertrude op weg een arme vrouw een bezoek te brengen, die een hutje bewoonde in het aan den tuin grenzende bosch. Zachtjes neuriënde liep ze tusschen de boomen, toen eensklaps haastige schreden achter haar de bladeren der struiken deden ritselen. . . .

't Was de Spanjaard die haar achterop kwam. Onbewogen stak ze hem haar handje toe met een „Goeden avond Don Al-

(Zie vervolg op pag. 10)

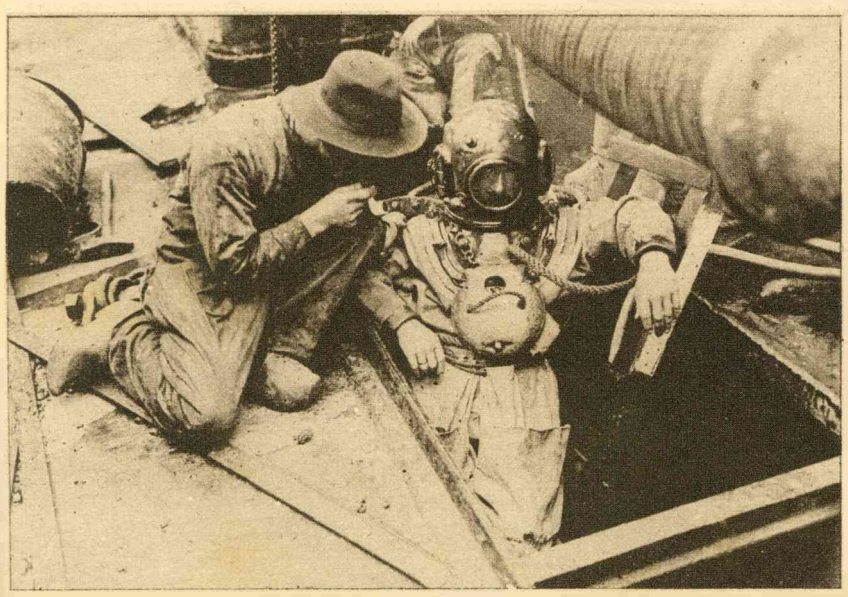

HET LICHTEN VAN DE „TURIN"

Nog steeds is men druk in de weer het Duitsche stoomschip „Turin" te lichten en leeg te pompen. Van deze interessante werkzaamheden geven wij een tweetal foto's. Links: De bekende duiker Sperling aan het werk. Rechts: Het leegpompen van het schip.